

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 715/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 6Tos/130/2025-60 z 12. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ s ohľadom na jeho majetkové pomery žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu.
2. Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 33Nt/18/2024-42 z 23. apríla 2025 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania, pôvodne vedeného okresným súdom sp. zn. 3T/112/2020, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.
3. Napadnutým uznesením krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že v postupe okresného súdu nezistil žiadne pochybenia. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ vo svojom návrhu neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by samy osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi odôvodnili iné rozhodnutie

v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Skutočnosti uvádzané sťažovateľom neboli takého charakteru, aby boli splnené zákonné požiadavky vyžadované označeným ustanovením Trestného poriadku pre povolenie obnovy konania.

4. Vo vzťahu k námietke, že okresný súd nezohľadnil zmenu právnej úpravy, ktorá je pre sťažovateľa priaznivejšia, krajský súd, tak ako aj okresný súd, uviedol, že § 172 Trestného zákona nie je novou skutočnosťou skôr neznámou alebo dôkazom skôr neznámym, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhlľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a. V tejto súvislosti zdôraznil, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený 23. septembra 2021, teda sa nemôže domáhať uloženia trestu podľa Trestného zákona účinného až od 6. augusta 2024. Krajský súd tiež uviedol, že podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku skutočnosťou skôr neznámou je aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, čo však nie je posudzovaný prípad. Rovnako tiež poukázal na to, že trestnosť činu, za ktorý je sťažovateľ odsúdený po novele Trestného zákona, nezanikla.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zotrváva v tvrdení, že zmena právnej úpravy je novou skutočnosťou, na základe ktorej mala byť obnova konania povolená. Požiadavku na ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľ odôvodňuje svojimi majetkovými pomermi.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu tým, že v dôsledku nezohľadnenia novely Trestného zákona všeobecné súdy zamietli návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania.

7. Úlohou ústavného súdu v danej veci bolo posúdiť, či všeobecný súd (v tomto prípade krajský súd) v konaní rozhodol v súlade so zmyslom a účelom zákona. Inými slovami, či nerozhodol svojvoľne. Pokiaľ rozhodol v súlade s právnymi predpismi a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil, svojím rozhodnutím nemohol porušiť práva sťažovateľa bez ohľadu na to, ako nespravodlivé sa sťažovateľovi môže javiť, že uložený trest by bol priaznivejší, ak by o jeho treste bolo rozhodované neskôr.

8. Ako z ústavnej sťažnosti a rozsudku okresného súdu vyplýva, sťažovateľovi bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov. Sťažovateľ odôvodnil návrh na povolenie obnovy novelou Trestného zákona, v rámci ktorej sa aktuálne za drogové trestné činy ukladajú nižšie tresty.

9. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona upravujúceho časovú pôsobnosť sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Preto platí, že trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase jeho spáchania. Rovnako tak trest možno uložiť iba v rozsahu a spôsobom podľa zákona účinného v čase, keď bol trestný čin spáchaný.

Ide o vyjadrenie zásady vylúčenia retroaktivity, teda zákazu spätnej pôsobnosti zákonov. Vzhľadom na objektívny časový odstup medzi spáchaním činu a rozhodnutím súdu o jeho trestnosti spolu s uložením trestu Trestný zákon pripúšťa použitie právnej úpravy účinnej neskôr, v čase, keď sa o trestnom čine rozhoduje. Musí však byť splnená podmienka, že to je pre páchatel'a priaznivejšie. Trestný zákon teda počíta s možnosťou zmeny právnej úpravy, avšak jej použitie je možné, iba ak ide o zmenu, ktorá nastala do rozhodnutia v trestnej veci. Nemôže preto ísť o akúkoľvek neskoršiu zmenu Trestného zákona, aj keď pre páchatel'a výhodnejšiu, ako si to vysvetľuje sťažovateľ (pozri napr. III. ÚS 587/2024).

10. V prípade sťažovateľa je podstatné, že bol odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 31T/112/2020 z 18. novembra 2020. Preto súd vychádzal pri ukladaní trestu z právnych predpisov účinných v čase jeho rozhodovania. Zmena Trestného zákona, na ktorú sa sťažovateľ v návrhu na obnovu konania odvolával a ktorou zároveň odôvodnil svoju ústavnú sťažnosť, nadobudla účinnosť dávno potom, ako bolo o jeho trestnej veci a treste rozhodnuté. Novela Trestného zákona preto nemohla mať vplyv na výšku trestu odňatia slobody, ktorý bol sťažovateľovi uložený už pred niekoľkými rokmi zákonne súladným spôsobom.

11. Krajský súd v napadnutom uznesení dostatočne ozrejmil, že skutky, za ktoré bol sťažovateľ odsúdený, boli v čase uznania jeho viny a pri ukladaní trestu právne kvalifikované v súlade s Trestným zákonom a že použitie retroaktivity v trestnom konaní je síce v súlade s ústavnou zásadou v čl. 50 ods. 6 ústavy v prospech páchatel'a povinné, avšak moment, ktorý jej aplikáciu ohraničuje, je vynesenie rozsudku vo veci samej. Keďže u sťažovateľa v období medzi spáchaním trestného činu a vyhlásením rozsudku súdom prvého stupňa nedošlo ku zmene zákonných ustanovení vo vzťahu k posúdeniu trestnosti spáchaného trestného činu a najmä ukladania trestu sťažovateľovi, krajský súd konštatoval, že podmienky na obnovu konania neboli splnené.

12. Právny záver krajského súdu o tom, že sťažovateľom predložené argumenty nie sú spôsobilé ovplyvniť právoplatné rozhodnutie o uloženom treste, je podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľný.

13. Ústavný súd tiež dáva do pozornosti, že problematikou, ktorú sťažovateľ predkladá, sa ústavný súd už v krátkej minulosti viackrát zaoberal (napr. I. ÚS 263/2025, II. ÚS 427/2025, III. ÚS 587/2024, III. ÚS 401/2025, III. ÚS 477/2025, IV. ÚS 31/2025, IV. ÚS 31/2025, I. ÚS 578/2025), pritom jeho závery boli jednoznačne v prospech ústavnej konformity rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými návrhom na povolenie obnovy v súvislosti s novelou Trestného zákona nebolo vyhovené z rovnakých dôvodov, ako to bolo v tejto prerokovávanej veci.

14. Sumarizujúc uvedené závery, ústavný súd konštatuje, že po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým došlo k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, dospel k záveru o jeho ústavnej udržateľnosti.

15. Pretože sťažovateľova argumentácia nie je spôsobilá akokoľvek spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu, je jeho ústavná sťažnosť v tejto časti (namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) zjavne neopodstatnená, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením označeného práva uvádza, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania [IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

17. Z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. Pokiaľ ide o sťažovateľovu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, ústavný súd uvádza, že na to, aby o nej mohol rozhodnúť, musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplývajúce podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom je zřejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 2 výroku rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu